

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

χει την μικράν ιστορίαν της και ή εικών του έξοχωτάτου κ. Αλεξάνδρου Ραγκαβή. Σκοπὸν δηλ. ὁ Ἐκδότης τοῦ φύλλου τούτου νὰ καταστήσῃ γνωστοτέραν εἰς τοὺς ὁμογενεῖς μας τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ σεβαστοῦ ἀνδρός, τοῦ ὁποίου διεξοδικὴν καὶ ἐπομένως ἀχρηστον διὰ τὴν Κλειῶν βιογραφίαν προθύμως εἶχεν ἀρχίσει σοβαρὸς ἐν Κων/πόλει δημοσιογράφος, ἀπετάθη πρὸς τὸν ἴδιον πρὸς ἐξαίτησιν τοῦ τελευταίου φωτογραφίματός του. Ὁ κ. Ραγκαβὴς μόνον ἐν ἀντίτυπον παρισυνῆς φωτογραφίας του ἔτυχε νὰ ἔχῃ, καὶ τοῦτο ἡδύνατο ἐπὶ ἐπι-

φωτογραφία μου καὶ ὁ καθρέπτης δὲν ἦσαν ἐπομένως πρόχειρα. Πρέπει ὅμως ἢ εἶχοναι τοῦλάχιστον νὰ ὁμοιάζω πρὸς τὸ καλλιτέχνημα τοῦ Roth. Ταῦτα ὡς ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς εὐπροσώπου ἀφορμῆς.

— Ἀνεκτιμήτους θησαυροὺς ἐγκλείει ἡ Πινακοθήκη τοῦ Μονάχου, πρωτεύουσας τῆς Βαυαρίας, ἥς ἡ καθολικὴ Αὐλή, κατὰ τὴν γνωστὴν πατροπαράδοτον συνήθειαν, ἰδιαζόντως θεραπεύει τὰς τέχνας. Αἱ πέντε εἰκόνες τοῦ Μουρίλλου, παιδίων ὁμίλους παριστάνουσαι, εἶνε ἀπόκτημα μοναδικόν, ὡς χαρακτηρίζουσαι προσφύεστατα τὴν πορείαν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ καλλιτέχνου. Ὁ βίος τοῦ μεγίστου τούτου τῶν Ἰσπανῶν ζωγράφου εἶνε, ὡς καὶ ὁ τοῦ Κορρεγίου, ἐν τῶν παραδοξοτέρων αἰνιγμάτων τῆς ἱστορίας τῆς καλλιτεχνίας,

ΣΤΟ ΠΕΡΙΓΙΑΛΙ. Εἰκὼν τοῦ Kray.

στροφή μόνον νὰ δανείσῃ εἰς τὸν ξυλογράφον, διότι δὲν φροντίζει, ἔγραφε, νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰς εἰκόνας του. Ἡ φωτογραφία ἐπεστράφη ἐγκαίρως, ὅτε δὲ ὁ ἄριστος τῶν ἐνταῦθα ξυλογράφων κ. Roth ἔστειλεν ἡμῖν τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον δοκίμιον τοῦ σχεδιογραφήματός του διεβιβάσαμεν αὐτὸ εἰς Βερολίνον εἰς τὸν δυνάμενον πρὸς τὸ διπλοῦν νὰ παραβάλλῃ αὐτὸ πρωτότυπον. Ὁ πρωτότυπος ἀπήντησε περίπου τὰ ἑξῆς: „καθ' ἣν στιγμὴν ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν Σας εἶχον ἤδη τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς ἀμάξης ἐπαιγόμενος νὰ ἐπιστρέψω εἰς Ἀθήνας. Ἡ μοναδική

διότι καθ' ὅλον τὸν βίον καὶ μάλιστα τὸν χρόνον, καθ' ὃν ὑποτίθεται ὅτι προσεπάθει νὰ λάβῃ προκαταρκτικὴν τινὰ μόρφωσιν, ἐκτὸς διατοῦς ἐν Μαδρίτῃ οὐχὶ πολυασχόλου διατριβῆς, οὐδέποτε σχεδὸν ἐξῆλθε τῆς πόλεως Σεβίλλης, ἐν ἣ ἀνέτειλε μετὰ τῆς πρώτης αὐγῆς τοῦ ἔτους 1618. Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἰσπανίας εἶδε βεβαίως τότε καὶ ἐθαύμασε τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Ροῦβενς καὶ τοῦ Τιτσιανοῦ ὡς καὶ τὰ τοῦ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους κορυφαίου τῶν Ἰσπανῶν ζωγράφων Βελασκέζ, ἀλλ' οἷαδήποτε προσοικειώσεις πρὸς τὰ τέλεια ταῦτα ἔργα τῶν δαιμονίων ἐκείνων καλλιτεχνῶν